

Kirsten: Ja, så er jeg her.

Katrine: Hej Kirsten. Passer det fint nok nu?

Kirsten: Ja, jeg kan godt høre det.

Katrine: Okay, fint.

Kirsten: Hvad skal du spørge om?

Katrine: Jamen Kirsten, det er egentlig fordi vi skriver et projekt om digitale hjælpemidler i forbindelse med behandling af type 2 diabetes.

Kirsten: Digitale hjælpemidler? Hvad er det?

Katrine: Jamen det kan være alle mulige digitale platforme, der bliver brugt i forbindelse med behandlingen. F.eks. en app eller hjemmeside.

Kirsten: Ja, okay.

Katrine: Det er egentlig ikke det, som det skal handle om nu. Vi er bare interesseret i at lære lidt om behandlingsforløbet og særligt forholdet mellem dig og de behandlende, der er i forløbet.

Kirsten: Må jeg så høre hvad du vil spørge om?

Katrine: Jeg kunne rigtig godt tænke mig, at du kunne forløbet der ledte op til at du blev diagnosticeret.

Kirsten: ja altså, jeg mener at det i 1998, og jeg blev faktisk selv godt... altså jeg har jo haft det godt op til, men pludselig var der et par dage, hvor jeg drak meget og så gik jeg til læge og sagde at jeg mente, at jeg havde fået sukkersyge. Så fik jeg bare taget en blodprøve, og fik det konstateret. De første 7 år, vil jeg næsten sige, var jeg bare på diæt. Jeg startede bare med en pille om morgenen, noget der hed metformin, og efterhånden som der var gået nogle år, og det er sådan det er for alle, så skulle jeg gå en tablet til to tabletter. Det havde jeg klaret mig fint med indtil for 3,5 år siden, så begyndte jeg skulle stikke mig en gang om dagen med

insulin, langtidsvirkende insulin. Så skete der det, at jeg var ved at stille træskoene her for 2,5 år siden, fordi jeg havde været inde og få taget en undersøgelse af tarmene, og da jeg så skulle begynde og spise, så kunne jeg ikke holde noget i mig. Jeg fik det der hed en mælkesyreacidose, det vil sige kroppen forgifter sig selv, kan man sige. Efterhånden slog organerne ud, så jeg lå i koma i fire dage. Efter den tid kunne vi ikke få rettet op på sukkersygen, så der begyndte jeg på insulin. Nu stikker jeg mig hver gang, jeg skal spise. Altså 3 gange om dagen med insulin. Til morgenmad, til frokost og til aftensmad hver dag hele ugen.

Katrine: Nu er vi lidt inden på det, så jeg tænker vi bare går videre herfra. Jeg kunne godt tænke mig at vide hvordan diabetes er en del af din hverdag. Kan du prøve at beskrive en dag fra du står op om morgenen til du går i seng, og hvordan diabetes har været konkret og fraværende i din dagligdag?

Kirsten: Jeg vil sige, for mig har det ikke gjort den store forskel. Jeg skal passe på hvad jeg spiser. Om morgenen skifter jeg lidt mellem yoghurt og ostemad og til frokost... jeg skal jo faktisk spise lidt mere, men jeg har ulempen, jeg er næsten aldrig sulten. Jeg skal huske mig selv på, at jeg skal spise. Så vil jeg sige i hverdagen passer jeg meget på, hvad jeg spiser. Jeg er ikke så interesseret i søde sager, så det er ikke noget problem for mig. Så aftensmad spiser jeg normalt, som alle andre. Så et eller andet til téen, jeg må jo sagtens... Altså når jeg går ud, må jeg godt... der tager jeg en dessert eller hvis der er en kage, men i hverdagen passer jeg meget på.

Katrine: Udover med kost og eventuel motion, er der så andre ting...

Kirsten: Jeg burde motionere noget mere, men jeg har lidt bøvl med mine knæ, men ellers er der ikke noget.

Katrine: Er der andre tidspunkter på dagen, hvor du bliver tydeligt for dig, at du har diabetes?

Kirsten: Nej, aldrig. Altså det er meget velreguleret. Jeg har kun et par gange følt at det var ved at blive for lavt (blodsukker), og så skal jeg bare huske og spise noget sukker eller drikke noget juice, men det er kun set få gange. Jeg hører til de heldige, da jeg ikke mærker så meget til det.

Katrine: Okay. Jeg tror vi springer lidt videre til behandlingen. Her kunne jeg godt tænke mig at høre lidt nærmere om, hvordan dit behandlingsforløb har været i samarbejde med din læge.

Kirsten: Altså det startede på hospitalet, og der gik jeg til kontrol nede... og der var jeg nede de første 12 år. Så fik jeg af vide, at nu var jeg ikke så syg mere, så nu kunne min egen læge ordne det. Så nu går jeg til min egen læge hver tredje måned og får taget en blodprøve, en langtidsdækkende blodprøve hvor de kan se gennemsnit, hvad der har... jeg kan ikke forstå, hvordan det kan lade sig gøre, men det kan de altså... hvordan det har været de sidste tre måneder. Men det er faktisk det hele, jeg har lige været deroppe, og det var fint.

Katrine: Hvor ofte er du deroppe nu?

Kirsten: Hver tredje måned.

Katrine: hvad er det du... Hvordan... Vil du prøve at beskrive, hvordan sådan en konsultation forløber?

Kirsten: Den er meget hurtig. Jeg kommer ind og så får jeg... hvad hedder det... tre dage før får jeg taget en blodprøve, der får jeg kun taget blodprøver. Tre dage efter kommer jeg til lægen og får svar på blodprøven. Det ligger lige sådan i overkanten, men i betragtning af hvor gammel jeg er, og hvor længe jeg har haft, så er han meget tilfreds. Det går hurtigt, altså lige det går hurtigt, der er ikke så meget at snakke om.

Katrine: Synes du, at det går for hurtigt?

Kirsten: Altså hvad er man inden... 10 minutter hvis jeg ikke har andet på programmet.

Katrine: Er du ellers i kontakt med noget sundhedsfagligt personale i løbet af de tre måneder?

Kirsten: Nej, det er jeg ikke. Jeg klarer det hele selv, altså med at stikke mig, og har ikke behov for det.

Katrine: Hvad med i starten af dit sygdomsforløb?

Kirsten: Det var det samme. Det var meget nemt, der var jeg jo kun på diæt i de der 7-8 år, og så skulle jeg bare starte med at tage en pille om morgenen, så det var ikke noget problem.

Katrine: Okay. Hvis vi lige bliver inde på det område, så kunne jeg godt tænke mig at høre lidt om kommunikationen mellem dig og alt sundhedsfagligt personale i forbindelse med din sygdom. Det kan både være din læge, men også øjenlæge eller fodterapeut og lignende.

Kirsten: Jeg går kun hos min egen praktiserende læge, og så får jeg ordnet mine fødder hver tredje måned. De skal være meget opmærksomme på om der går hul, fordi man er længere om at læge når man har sukkersyge, men det problem har jeg heller ikke, jeg læger fint. Jeg går også til kontrol med øjnene en gang om året, der har jeg lige været og fået meget... de er fantastiske mine øjne. Der er så minimale forandringer, så det er meget flot taget min alder i betragtning. Jeg har ikke forbindelse med flere.

Katrine: Dem du har forbindelse med her nu, har du så følt... Eller hvordan oplever du, at niveauet af kommunikationen har været?

Kirsten: Fint, fint.

Katrine: Okay. Er der på noget tidspunkt, hvor du har siddet inde med spørgsmål, som du ikke har fået svar på igennem...

Kirsten: Nej, nej.

Katrine: Okay. Har du ellers søgt andet information, som din læge ikke har kunne give dig.

Kirsten: Nej, det har jeg ikke. Jeg vidste noget om det i forvejen. Min far havde også diabetes 2 og min mormor havde rigtig diabetes (diabetes type 1), så der er jo arveligt med i det. Men nej, det har ikke været nødvendigt. Altså du får nogle små hæfter med hjem, du kan læse ik? Men det bliver man ikke voldsomt klogere af... altså jeg blev ikke klogere af dem, skal vi sige det sådan.

Katrine: Okay. Der er ikke på noget tidspunkt, hvor du har manglet information?

Kirsten: Nej, det synes jeg bestemt ikke. Så vil jeg lige sige, at en gang om året hos fodterapeuten, der får du en meget stor undersøgelse, hvor du undersøger følersansen i fodfladerne. Altså du skal mærke kulde og varme og hun stikker med sådan en blød nål, man

skal mærke hvor hun stikker henne under fødderne. Der er en lille smule begyndende neuropati (staves), og det er også noget der følger med normalt.

Katrine: Er der på noget tidspunkt, hvor du er blevet henvist af hospitalet eller din læge til at bruge nogle hjælpemidler til at kunne håndtere din sygdom?

Kirsten: Nej, det var slet ikke på tale. Jeg fik bare piller, også da der var gået de der 10-12 år, hvor jeg gik på hospitalet, blev jeg henvist til min egen læge, fordi det hele fungeret så godt, så behøvede jeg ikke komme der mere, det var nede på køge, på diabetes afdelingen.

Katrine: Hvad med dagbog f.eks.?

Kirsten: I perioder skriver jeg ned hele ugen, og så tager jeg en hel dag, hvor jeg tager fem gange af dagen, men i dagligdagen tager jeg kun sukker om morgenen.

Katrine: Hmm, okay.

Kirsten: Altså stikker mig i fingeren ikke.

Katrine: De værdier deler du med din læge hver tredje måned eller hvordan?

Kirsten: Ja, dem skriver jeg ned på et stykke papir, og så har jeg dem med, når jeg kommer op til kontrol.

Katrine: Føler du, at du har haft behov for nogle gange hjælpemidler til de ting, som du deler med din læge?

Kirsten: Nej, det har jeg ikke. Jeg synes, at det er fint, som det er.

Katrine: Ja, okay. Kirsten, det var faktisk alt, jeg havde at spørge dig om.

Kirsten: Når var det, det hele? Hvis du mangler noget eller der er noget du ikke har forstået, så ringer du bare igen. Du må have held og lykke med det.

Katrine: Mange tak. Tak fordi du ville være med i vores undersøgelse, det sætter vi meget stor pris på.

Kirsten: Det var så lidt. Kan du have det godt?

Katrine: I lige måde Kirsten. Farvel.

Kirsten: Farvel.